

TẬP 8

HỒI 77

Mờ Mịt

Bóng trúc lay động qua lại, những tia sáng chiếu xuống, điểm điểm di động trên nền rừng trúc.

Trương Tiểu Phàm nhìn sâu vào trong rừng trúc, nói khẽ: "Kỳ thật, nhiều lúc ta tự thấy mình rất là ngốc, người mà sư tỷ thật sự yêu thương là Tề Hạo sư huynh, ta cũng... biết như vậy, thế mà lúc đó, nhìn thấy sư tỷ gặp hiểm ở trước mặt Quỷ Ngưu, trong đầu ta không kịp nghĩ ngợi gì cả, cứ thế xông vào cứu."

Bích Dao dựa vào người hắn, hốt nhiên hỏi: "Nếu như ta gặp phải nguy hiểm, người có đến cứu ta như thế vậy không?"

Trương Tiểu Phàm cười ngượng ngập, lúc lắc đầu, nửa ngày sau mới nói: "Ta, ta cũng không biết!", sau đó cúi đầu, nghĩ kỹ càng rồi nói: "Chắc sẽ cứu đấy."

Bích Dao cười, trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi thu hồi mục quang, nhìn về phía xa xa, đều giọng nói: "Nếu quả thật người gặp phải nguy hiểm, kể cả là phải đổi cả sinh mạng của ta để cứu người, ta cũng cam tâm tình nguyện!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, quay đầu nhìn cô, chỉ thấy Bích Dao bộ dạng trầm tĩnh, không hề có vẻ như đang nói đùa, bèn chậm chậm hỏi: "Cô nói gì cơ?"

Bích Dao mỉm cười, rồi tự nhiên đứng lên, quay sang Trương Tiểu Phàm bảo: "Tiểu Phàm, người đi với ta nào."

Trương Tiểu Phàm nhú mày hỏi: "Đi đâu?"

Bích Dao nói: "Tùy tiện, thiên hạ rộng lớn, chúng ta muốn đi đâu chẳng được. Người không muốn gia nhập Thánh Giáo của ta đối địch với sư môn người, vậy không phải gia nhập nữa, chúng ta cùng nhau đi đến cùng trời cuối đất, bằng không nếu người cứ ở lại tại Thanh Vân Môn, với cái tính nết già cả của lão họ Điền kia, chỉ sợ người nhiều họa hơn là phúc thôi."

Trương Tiểu Phàm im lặng không nói gì, Bích Dao bèn chôn nhìn hắn, chờ đợi.

Cuối cùng Trương Tiểu Phàm hướng nhìn về cô, Bích Dao định nói thêm nữa nhưng đã thấy Trương Tiểu Phàm chầm chậm lắc đầu: "Không được, Bích Dao, ta không thể ly khai Thanh Vân Môn."

Nét mặt Bích Dao đang bồn chồn liền chuyển thành âm trầm nói: "Người muốn chịu chết ở đây ư?"

Trương Tiểu Phàm im lặng một lúc, rồi nói: "Bích Dao, cô không biết đâu, Thanh Vân Môn chính là nhà của ta vậy, sư phụ sư nương ta nuôi dưỡng ta trưởng thành, ta không thể bội bạc môn phái được."

Bích Dao giận dữ thốt: "Sư phụ người suốt ngày phạt người, mắng người, người nói xem có gì tốt nào?"

Trương Tiểu Phàm vươn mình đứng lên, cười khế nói: "Bích Dao, ta ở trong mắt mọi người, có thể là hơi ngu ngốc một chút, nhưng về việc này, ta cũng có thể nói được. Sư phụ ta tuy thường luôn nghiêm khắc, nhưng đối với ta thật ra chỉ có ý tốt, ta biết, người có chân tâm đối với ta." rồi hạ giọng nói nhỏ: "Vấn đề hiện nay, kỳ thật là do ta không phải, ta đã nói dối người, dù cho ta có bị trách phạt thế nào, cũng đều là đáng cả, ta tuyệt không thể bội bạc sư môn được."

Bích Dao run rẩy hồi lâu, rồi bất chợt thở dài một tiếng nói: "Người cứ tự nhận là ngu ngốc, người chính thật là rất thông minh! Vì thế cha vẫn thường nói với ta, người nhìn vào thì giống như khúc gỗ, kỳ thật bên trong chính thị rất tài giỏi."

Trương Tiểu Phàm ngẩng cả người ra, mặt đỏ ửng hỏi: "Cha cô, cha cô nói vậy thật sao?"

Bích Dao cười không nói gì, đi đến gần bên hấn mới nói tiếp: "Ta biết tính của người, nên không thể miễn cưỡng ép người đi được, bất quá hiện tại trên người người đang có dị bảo của Thánh Giáo bọn ta, lại có liên hệ với cả Thiên Âm Tự, đúng thật là rất nguy hiểm. Người nghĩ làm sao cho tốt nào?"

Trương Tiểu Phàm cười khỏ nói: "Nghe theo mệnh trời thôi."

Bích Dao ngưng thị nhìn hấn, rồi nhẹ nhàng thốt: "Người cũng có thể không việc gì đâu."

Trương Tiểu Phàm cười, nhìn sắc diện trên trời nói: "Cô cũng đã đến đây khá lâu rồi, mau chóng quay về thôi, để tránh gặp phải bất cứ việc gì. Chúng ta, chúng ta sau này có duyên lại nói tiếp... hẹn gặp lại."

Thân mình Bích Dao rung mạnh, Trương Tiểu Phàm trong lòng bất giác cũng thấy ít nhiều đau khổ, ngày mai đi đến Thông Thiên Phong, kết quả cuối cùng thế nào, trong tâm hẳn thật ra cũng không hề nắm được.

Rồi hắn quay mình, chậm chậm đi về phía ngoài rừng trúc.

Sau khi hắn đi được vài chục trượng, đột nhiên nghe thấy từ sau truyền tới thanh âm của Bích Dao: "Tiểu Phàm, ta hỏi ngươi một việc."

Trương Tiểu Phàm quay người lại ngạc nhiên hỏi: "Việc gì vậy?"

Bích Dao phảng phất có vẻ do dự, cuối cùng cũng hỏi: "Ngày xưa tại khu rừng ngoài Tiểu Trì Trấn, ngươi từng nhìn vào chiếc giếng cổ đúng ngày trăng tròn, ta muốn biết, ngươi nhìn vào cái giếng cổ đó, đã thấy gì vậy?"

Trương Tiểu Phàm ngây người, kỳ quái hỏi: "Cô cũng muốn biết điều này nữa sao?"

Bích Dao tự nhiên thấy một chút khẩn trương, giận dữ thốt: "Ngươi nói đi!"

Trương Tiểu Phàm nhíu mày hỏi: "Cái giếng cổ đó ở một nơi rất là kỳ quái, ngươi sao lại có hứng thú thế?"

Bích Dao cười nhưng không nói gì.

Trương Tiểu Phàm định nói, nhưng không hiểu lại nhớ ra điều gì, mặt đỏ lên, không thốt ra được, hồi lâu mới nói: "Ta, ta đợi lần sau gặp cô, nhất định sẽ nói cho cô nghe."

Bích Dao gật đầu, theo đó mỉm cười, nghe ra được ý tứ Trương Tiểu Phàm định nói, không hẳn là sẽ cam tâm nghe theo mọi sự phán xử của Thanh Vân Môn, bèn cười thốt: "Được rồi, nhưng ngươi phải nhớ đấy nhé!"

Trương Tiểu Phàm cười ha hả, gặp Bích Dao nói chuyện thân thiết thế này, tâm tình hẳn thấy tốt hẳn lên, cả người được thoải mái không ít, xòe tay hướng về phía Bích Dao vẫy vẫy rồi quay mình đi ra khỏi rừng trúc.

Đi được một quãng, Tiểu Hôi không hiểu từ trên cây trúc to nào đã nhảy xuống vai của Trương Tiểu Phàm, rồi quay đầu nhìn về phía Bích Dao.

Ở trong rừng trúc, Bích Dao nao nao nhìn theo lưng Tiểu Phàm đi xa dần, đứng im bất động.

oOo

Ngày sau nữa, vào buổi sáng.

Không khí thấm ướt của núi rừng tại Đại Trúc Phong bay bay thổi ra đằng sau. Mọi người trên Đại Trúc Phong đều đã thức dậy.

Điền Bất Dịch đứng chỉnh lại ngay ngắn, rồi cùng Tô Như bước đến đứng trước sân của thủ tỉnh đường, thấy mọi người tất cả đều đã đứng đợi ở đó, Trương Tiểu Phàm đứng ở phía cuối cùng.

Điền Bất Dịch nói nhẹ: "Tống Đại Nhân, người mang theo lão thất, còn những người khác đều không phải dùng đến."

Tống Đại Nhân gật đầu trả lời một tiếng, những người khác trên mặt đều thể hiện nét thất vọng, chỉ riêng có Điền Linh Nhi bước tới gần hướng về phía Điền Bất Dịch nói: "Cha, con cũng đi."

Điền Bất Dịch nhíu mày nói: "Người đi đến đó, càng thêm loạn thôi!"

Điền Linh Nhi cắn chặt răng, đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn Tô Như, gọi: "Mẹ."

Tô Như thở dài, nói với Điền Bất Dịch: "Nghĩ nhiều làm gì, để nó đi đi."

Điền Bất Dịch nhăn mày nhăn mặt, cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu, rồi không nhìn đến Linh Nhi nữa, hướng về phía Trương Tiểu Phàm một cái, thốt: "Đi thôi."

Nói xong, phất tay áo một cái, ngự khởi tiên kiếm, bay lên trước tiên, Tô Như ngay lập tức bay lên theo.

Ở trên mặt đất, chúng đệ tử đã túm tụm lại, Hà Đại Trí ho lên một tiếng, rồi nói với Trương Tiểu Phàm: "Hừm, tiểu sư đệ, sư đệ, sư đệ phải lưu tâm một chút nhé."

Trương Tiểu Phàm biết đã đến lúc, lần đầu tiên thấy thần sắc quan tâm lo lắng của các vị sư huynh, trong lòng cảm động, khẽ đáp: "Vâng."

Tống Đại Nhân thở dài nói: "Tiểu sư đệ, chúng ta đi thôi."

Trương Tiểu Phàm nghe vậy, đi đến gần Tống Đại Nhân, không chịu được liếc sang nhìn Điền Linh Nhi đang đứng ở cạnh, thấy nàng cũng đang nhìn mình, trong đôi mắt lộ rõ vẻ quan hoài thiết tha, nhưng cuối cùng cũng không nói câu nào.

Vút vút hai tiếng, Trương Tiểu Phàm lại một lần nữa đứng sau Tống Đại Nhân, đằng không bay lên trời xanh.

Ngắm nhìn trời càng lên cao càng xanh đậm, phẳng phất giống như cái ngày thất mạch hội vũ khai mạc, đúng vậy, chỉ khác điều là hẳn không thấy một chút cảm giác kích động nào.

oOo

Thông Thiên Phong, cao đến tận mây, nguy nga thẳng vút, tiên khí xa tít thăm thăm vẫn như xưa, vẫn vẻ không hề nhiễm một chút tục khí nhân gian cũ, phảng phất như cũng mở lòng, hoan nghênh bọn họ đi tới.

Tống Đại Nhân mang theo Trương Tiểu Phàm cùng với Điền Linh Nhi nhất khởi dừng lại trên Vân Hải, đằng xa là Ngọc Thanh Điện ở trên cao, phảng phất phát ra tiếng chuông ngân trong trẻo.

Điền Bất Dịch cùng Tô Như lúc này đã không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, đa phần là đã đến ngọc thanh điện trước rồi, ở trên Vân Hải lúc này, cũng có nhiều đệ tử của các mạch phái khác đang tụ tập, nhìn thấy bọn Tống Đại Nhân đi đến, tức thì xôn xao hẳn lên, rất nhiều ánh mắt nhìn đến rồi theo đó chuyển tới liếc nhìn Trương Tiểu Phàm ở phía sau.

Vô số lời thì thầm thốt lên, ở trên Vân Hải, giống như những đám mây bông bênh bay lượn, phiêu lãng qua lại.

Tống Đại Nhân cùng Điền Linh Nhi mặt đành lại, không thềm để ý gì đến mục quang của bọn họ, một lúc sau, từ trong đám đông có một người bước ra, đi về phái ba người bọn họ.

Trương Tiểu Phàm nhìn hẩn, nhận ra người này, chính là đệ tử Thường Tiễn của trưởng môn lần trước đến Thông Thiên Phong đã gặp, tại Kỳ Thất Mạch Hội Võ cùng giao thủ với Tống Đại Nhân chính là người này.

Tống Đại Nhân cũng biết người này, nhìn thấy hẩn đang đi đến, hai tay chấp lại nói: "Thường sư huynh, lâu lắm không gặp?"

Thường Tiễn chào đáp lễ, khước mắt chớp lên liếc nhìn Trương Tiểu Phàm vài lần, tùy tiện nói: "Tống sư huynh, Điền Bất Dịch Điền sư thúc đến đây trước rồi, có dặn lại tiểu đệ, nếu thấy các vị đến đây, thì để tiểu đệ trực tiếp dẫn các vị đến Ngọc Thanh Điện."

Tống Đại Nhân gật đầu đáp: "Vậy thì xin làm phiền Thường sư huynh."

Thường Tiễn cười nhẹ, nghiêng người mời: "Vậy xin thỉnh các vị đi theo ta."

Nói xong bản thân bước đi trước, Tống Đại Nhân, Điền Linh Nhi và Trương Tiểu Phàm đi sau hần, xuyên qua Vân Hải, xuyên qua vô số ánh mắt nhìn ngó của các đệ tử Thanh Vân Sơn, đến gần hồng kiều rồi đi tiếp lên trên.

Lúc này, những tia sáng mặt trời buổi sớm đầu tiên đã xạ chiếu nhân gian, mềm mại tỏa sáng trên Thông Thiên Phong, sóng nước trong vất ở hai bên cầu Hồng Kiều, trên các con sóng nhỏ lẫn tăn đuổi đuổi nhau, hiện lên cầu vòng muôn sắc mỹ lệ.

Trương Tiểu Phàm hít thở thật sâu, nhìn về nơi xa xa, đất trời rộng khắp này, không nghi ngờ gì nữa, giống như một bức họa đồ cực lớn, còn bản thân mình, chỉ là một điểm nhỏ nhỏ điểm xuyết ở đó mà thôi.

Bọn họ tiếp tục đi, vượt qua hồng kiều, rồi đến bên bờ bích thủy đàm, mắt đã nhìn thấy Ngọc Thanh Điện khoan thai vươn thẳng vút lên trên cao, nhưng không nhìn thấy linh thú Thủy Kỳ Lân trấn sơn của Thanh Vân Môn ở đâu, chắc là đa phần đang ở dưới bích thủy đàm.

"Boong!..."

Từ trên đỉnh của Ngọc Thanh Điện, phảng phất truyền lại một tiếng chuông ngân vang trong trẻo.

Thường Tiển hướng về bọn họ cười nói: "Sắp đến rồi, chúng ta đi thôi."

Tống Đại Nhân khẽ thốt một tiếng hưởng ứng, không nhin được liếc nhìn Trương Tiểu Phàm một cái, chỉ thấy tiểu sư đệ mắt đang nhìn chăm chăm vào đỉnh cao đằng kia, sắc mặt không có biểu hiện gì cả.

Ở đây không khí im ắng hơn ở dưới Vân Hải bên dưới, chỉ có một đường đi lên, không hề nhìn thấy một đệ tử Thanh Vân Môn nào, ngoại trừ một tiểu đạo còn trẻ, nhìn thấy Thường Tiển, mở tay hướng ra phía sau mời.

Chỉ một bước, là đến cầu thang.

Trương Tiểu Phàm chậm chậm đi lên cao, người càng đi lên cao, nhưng không hiểu sao, trong lòng thấy càng ngày càng chìm xuống. Phía trước mặt là nơi tiên khí thăm thẳm, nhưng càng đến gần, trong lòng hần càng thấy hồi hộp hơn.

Một cảm giác khẩn trương không tên bao phủ lấy hần. Đợi hần ở đằng kia, sẽ có những điều gì?

Trên Ngọc Thanh Điện, Thông Thiên Phong, truyền lại một tiếng chuông từ xa, vang vọng dần qua các ngọn núi.

oOo

Ở dưới Thanh Vân Sơn, tại một nơi hẻo lánh, có bốn người đang đứng, ba nam một nữ, lặng lẽ ngắm nhìn Thanh Vân Sơn.

Một hồi thật lâu, người lớn tuổi nhất - Độc Thần đột nhiên cười rồi nói: "Không ngờ rằng ta kể từ năm ấy, lại có ngày trở lại nơi đây."

Đứng ở bên cạnh là Quỷ Vương cười nhẹ thốt: "Có tiền bối ngài chủ trì đại cục, đâu chỉ là trở về không thôi, chẳng mấy chốc, chúng ta sẽ lên hẳn trên Thông Thiên Phong, vậy chẳng quá tuyệt sao."

Độc Thần lắc ngay đầu, cười nói: "Quỷ Vương lão đệ, chúng ta đã chẳng bàn bạc kỹ rồi thôi, việc trọng đại đó, là do Dương Tử đạo huynh của Trường Sinh Đường chủ trì đại cục, chúng ta ở đây chỉ là sĩ tốt của ngài thôi."

Nói xong, quay đầu về phía người con trai ở phía bên kia nói: "Không sai chứ, Ngọc Dương Tử lão đệ, ha ha."

Tông phái đầu tiên trong Ma Giáo là Trường Sinh Đường do môn chủ Ngọc Dương Tử lãnh đạo, hai mi dài đến tóc mai, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, vẻ ngoài giống như người trạc tuổi ba mươi, nhưng thật ra là người đã có tới vài trăm năm tu luyện trong Ma Giáo rồi.

Trong Ma Giáo, Trường Sinh Đường là một hệ phái cực kỳ đặc biệt, sở dĩ như vậy, là vì hệ phái này phụ trách việc bảo vệ thánh địa tại man hoang tối quan trọng của Ma Giáo - Thánh Điện. Việc tu luyện nhiều nhất, giống như ở trong tên gọi, là tìm kiếm sự trường sinh, nhưng phái này lại được liệt ở trong bốn đại phái của Ma Giáo, là bởi vì khi hành sự, họ không từ một thủ đoạn nào, khác biệt ngược hẳn lại với việc cầu trường sanh trong chính đạo, những điều này về sau sẽ nói.

Ma Giáo lần này bí mật kéo nhiều tới Thanh Vân Sơn, Ngọc Dương Tử trước khi đi đến đây, đã trải qua nhiều lần bí mật thương nghị, được mọi người trong Ma Giáo cử lên là người đứng đầu chủ trì đại sự, trong lòng không tránh khỏi đắc ý, bèn liền cười rồi nói: "Thanh Vân Môn kia hàng trăm năm qua khi dễ Thánh Giáo chúng ta, hôm nay nhất định tới chỗ chúng để đòi lại công đạo."

Quỷ Vương cười: "Nói hay lắm."

Nói xong, quay đầu về phía nữ lang vẫn đứng ở cạnh, nữ nhân duy nhất đứng đầu một trong bốn tông phái Ma Giáo, chính là Tam Diệu Tiên Tử môn chủ của Hợp Hoan Phái, cười nói: "Chỉ lát nữa, sẽ được nhìn thấy đạo pháp thần diệu của Tiên Tử ngài."

Tam Diệu Tiên Tử xuất thân từ Hợp Hoan Phái có thanh danh độc ác nhất trong Ma Giáo, dung mạo cực kỳ tuyệt mỹ, mới nhìn thì không thấy một chút dâm dăng nào, sắc mặt nhạt nhạt, không hề trang điểm, nhưng không ngờ vẫn có vẻ đẹp dễ mỹ lệ bằng giá xuất trần, có vài phần giống với Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong trên Thanh Vân Sơn.

Nghe thấy những gì Quỷ Vương nói, Tam Diệu Tiên Tử cười lạnh một cái rồi thốt: "Ba vị đạo huynh đều là những đại nhân vật ở trên đời rồi, từ xa đến gặp tiểu nữ bé nhỏ này, tại chỗ Thánh Mẫu Minh Vương chúng ta đã lập lời thề trọng, làm việc này phải đồng tâm hiệp lực, rửa sạch nỗi sỉ nhục của thánh điện năm đó, mong rằng ba vị đạo huynh bỏ hết những ngờ vực, tuyệt đối không làm trái những lời đã nói."

Bọn ba người Quỷ Vương nhìn nhau một cái rồi cùng nói: "Tiên Tử yên tâm, bọn chúng tôi tịnh không hai lòng đâu."

Tam Diệu Tiên Tử cười cười, nhân đó chuyển người sang phía Quỷ Vương hỏi: "Quỷ Vương đạo huynh, ta đến đây đã vài ngày rồi, sao vẫn không nhìn thấy con gái ngài nhỉ?"

Quỷ Vương giật mình nói: "Tiên Tử nói về nha đầu Bích Dao chẳng, tiểu hài tử vốn thích đi rong chơi, cũng không biết giờ này đã đi đến đâu rồi nữa, không hiểu có chuyện gì mà Tiên Tử lại hỏi vậy?"

Tam Diệu Tiên Tử nói nhẹ: "Cũng không có việc gì lớn, chỉ là ta gần đây nghe nói rằng lệnh ái vừa lấy được một bảo vật, chính là dị bảo của Kim Linh Phu Nhân truyền lại - Hợp Hoan Linh, có chuyện này không?"

Độc Thần cùng Ngọc Dương Tử đều thay đổi nét mặt, hiển nhiên đại danh của Kim Linh Phu Nhân đối với bọn họ cũng là sấm động bên tai, không thể không thận trọng trong ứng đối được.

Quỷ Vương biến sắc, tròn mắt ẩn hiện tia sáng chớp động, nói: "Không biết Tiên Tử lấy được tin tức này ở đây vậy?"

Tam Diệu Tiên Tử đưa bàn tay đẹp như ngọc chuốt lên nhẹ vén lại tóc mai, sắc mặt không hề thể hiện chút tình cảm gì nói: "Tự nhiên là ta nghe được. Quỷ Vương đạo huynh, Kim Linh Phu Nhân tám trăm năm trước chính là tiền bối tổ sư của Hợp Hoan Phái bọn ta, người ra đi để lại Hợp Hoan Linh, đối với Hợp Hoan Phái bọn ta là bảo vật trấn phái, điều này, nghĩ rằng ngài cũng thừa biết?"

Quý Vương không nói gì, hai tay chấp lại phía sau lưng, khí độ thản nhiên, không hề có một chút sắc diện nhường nhịn nào, vừa mới nãy còn thấy không khí hòa hảo, đến giờ thì thoát đã trở thành giận dữ như sắp bật kiếm giương cung.

Ngọc Dương Tử khẽ ho một tiếng, liếc mắt nhìn Độc Thần, không ngờ Độc Thần lại quay đầu ngắm nhìn đỉnh Thanh Vân Sơn đằng xa, hiển nhiên có ý không quan vào việc của người khác. Ngọc Dương Tử chửi thầm trong lòng, nếu đổi lại ngày xưa, hắn sẽ mong muốn hai kẻ này đối đầu với nhau đến chết thì càng tốt, nhưng hiện giờ địa vị của hắn đã phân rõ là người chủ trì đại sự, bèn tiến lên phía trước một bước nói: "Hai vị, chuyện nói qua nói lại lại thành giận dữ, hai vị đều là các cao nhân đắc đạo, hơn nữa trước mặt lại có việc đại sự, chi bằng trước tiên chịu nhẫn nại việc này một chút, đợi đại sự này xong, nhị vị lại giải quyết với nhau sau, được không?"

Tam Diệu Tiên Tử nhìn hắn một cái, khẽ gật đầu, mục quang rời đi chỗ khác, Quý Vương sắc mặt không biểu hiện gì cả, nhưng trong lòng cười lạnh một cái: Ngọc Dương Tử kia quả nhiên chẳng phải là người tốt, dùng thân phận hiện giờ ngăn lại mà không hề khuyên bảo, ẩn ý là sau khi xong đại sự, kích động hai phái đấu tiếp với nhau.

Nhưng Hợp Hoan Linh này quả thật không phải là một bảo vật nhỏ bé nào đó, cùng với Quý Vương Tông "Phục Long Đỉnh", Luyện Huyết Đường "Phệ Huyết Châu", Vạn Độc Môn "Vạn Độc Quy Tông Đại" được xưng tụng là Ma Giáo tứ đại kỳ bảo, hơn thế nữa, trong Ma Giáo có lời đồn, Hợp Hoan Phái có nhiều kỳ pháp dị thuật phải kết hợp với Hợp Hoan Linh mới có thể phát huy tối đa khả năng kỳ diệu được.

Bảo vật quý báu như vậy, Quý Vương không đại gì mà cam tâm tình nguyện đưa ra, hơn nữa Bích Dao phải vào trong Tích Huyết Động của Tử Linh Uyên mới lấy được bảo vật này, hắn đã dặn bảo cô không được nói việc này ra ngoài, không ngờ được Tam Diệu Tiên Tử kia thần thông không nhỏ chút nào, đã nghe ra được việc này.

Quý Vương tại lúc này, đứng cạnh bọn người đó rồi suy nghĩ về những việc đã xảy ra, nhưng trên mặt vẫn nở một nụ cười nói: "Ngọc Dương Tử đạo huynh nói rất đúng, việc này tại hạ không hề ngại việc phải gác lại sau, sau này gặp lại ta sẽ bàn tiếp."

Ngọc Dương Tử thấy hai kẻ ngày xưa luôn cao ngạo không ngờ giờ lại nghe theo lời của mình, trong lòng không tìm được niềm đắc ý.

Lúc này ở phía sau, Độc Thần tự nhiên nói: "A, mặt trời đã lên rồi."

Mọi người nghe vậy đồng thời nhìn lên phía đỉnh Thanh Vân Sơn, quả nhiên thấy một luồng sáng đỏ của mặt trời đang đại chiếu, chậm chậm nhô cao dần ở phía Thanh Vân Sơn đằng xa, tỏa ánh sáng chiếu rọi thế gian.

Ánh sáng nhu hòa này cũng chiếu vào thân mình của bốn người kia, để lại phía sau lưng bọn họ những bóng người đồ dài.

oOo

Đi đến bậc cuối cùng của tầng một, Trương Tiểu Phàm lại thêm một lần nữa được thấy vẻ ngoài hùng vĩ của Ngọc thanh điện. Đó là tòa điện đường cao nhất, rất trang nghiêm, cao vút ở phía trước mặt hấn, khí thế hùng vĩ. Con người đứng ở đó, tựa giống như một con kiến vậy.

Thường Tiễn nói: "Chúng ta đi vào thôi."

Tống Đại Nhân cùng Điền Linh Nhi gật đầu. Trương Tiểu Phàm dậm chân định tiến lên, tự nhiên toàn thân chấn động một cái, đưa mắt nhìn sang phía bên cạnh, thấy có một người đứng tựa vào lan can ở chỗ góc của cầu thang, quần áo phía trên thì sạch sẽ, nhưng do người đó chọn chỗ ngồi bừa bãi nên phía dưới có vết bẩn bám nhiều, đôi mắt mơ hồ nhìn Trương Tiểu Phàm đứng đó, miệng khẽ lẩm bẩm một điều gì đó?

Đó chính là Vương nhị thúc đã bị điên loạn từ lâu.

Trương Tiểu Phàm trong tâm thấy đau xót, định bước đến gần. Nhưng Tống Đại Nhân đã kéo lại, rồi nói nhẹ: "Tiểu sư đệ, chúng ta phải đi tiếp thôi, không nên để các vị sư trưởng phải đợi lâu. Còn về Vương nhị thúc, đợi sư đệ... đợi khi sư đệ ra rồi gặp cũng chưa muộn."

Trương Tiểu Phàm dừng chân, trong lòng không biết tính sao, nhưng rồi cũng hiểu rằng những gì Tống Đại Nhân nói là đúng, tự mình lúc này là người đang đợi tội, liền gật đầu ngay lập tức, miễn cưỡng trả lời Tống Đại Nhân bằng một nụ cười. Thường Tiễn ở cạnh thấy vậy bèn khẽ nói: "Hai vị, nếu không có vấn đề gì khác, chúng ta đi vào trong gặp mặt các vị sư trưởng tiền bối thôi!"

Tống Đại Nhân tuân lời, cùng với Trương Tiểu Phàm bước về phía trước. Điền Linh Nhi nghe vậy nhú mày hỏi: "Sư trưởng tiền bối ư? Thường sư huynh, xin hỏi có những vị tiền bối nào đến vậy?"

Thường Tiễn do dự gật đầu đáp: "Đúng vậy, Thiên Âm Tự cũng có một vài thần tăng đến, ngoài ra còn có các tiền bối ở Phần Hương Cốc nữa, tất cả đều đến phái ta để hỏi về Trương... Trương sư đệ."

Điền Linh Nhi thất sắc, mặt trở nên trắng bệch. Tống Đại Nhân thì lông mày nhăn tít lại.

Trương Tiểu Phàm im lặng cất bước rồi nói: "Thường sư huynh, chúng ta đi thôi."

Thường Tiển nhìn hẩn, gật đầu nói: "Tốt, mọi người đi theo ta." Nói xong cất mình bước lên trước tiên. Trương Tiểu Phàm hít một hơi dài, theo chân bước theo, từng bước hiện rõ vẻ trầm trọng, ở phía sau, Tống Đại Nhân cùng Điền Linh Nhi nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy sự suy nghĩ và lo lắng ở trong mắt người kia, nhưng biết chẳng thể làm gì, cả hai đành phải cùng bước theo.

Phía sau bọn người đang tiến vào Ngọc Thanh Điện, Vương nhị thúc lúc đó đang ngồi tại một góc ở cầu thang, mắt dõi theo hình bóng của Trương Tiểu Phàm, thấy Trương Tiểu Phàm bước khuất hẳn vào trong Ngọc Thanh Điện, không hiểu tại sao cũng lập cập đứng lên, tựa giống một đứa bé đang nghi hoặc gãi gãi đầu, không ngờ cũng hướng về phía Ngọc Thanh Điện bước tới.

Những năm qua, Vương nhị thúc tuy vẫn được Thanh Vân Môn chiếu cố đến, nhưng bệnh điên loạn vẫn không hề đỡ một chút nào, cả ngày đi lang thang ở trên Thông Thiên Phong. Ngay cả Ngọc Thanh Điện thiêng liêng trong mắt bọn Thanh Vân đệ tử, lão cũng thường lui tới, nhưng mà đến đó cũng chẳng làm loạn điều gì, thời gian đã dài, rồi thì chẳng ai chú ý đến lão nữa.

Lần này, lão cũng vậy rất thuận lợi đi đến, rồi khuất hẳn vào trong Ngọc Thanh Điện.

- o O o -